

V roce 1941 jsem začal navštěvovat Obecnou školu v Hrabové. Do školy jsem chodil cestou polní kolem hřbitova ke kostelíku. do školy jsem to měl asi jeden kilometr. Třídy měly zprvu hodně žáků, vždycky přes 40. Sedět jsme museli ne jako dnes na židličkách, ale v lavicích s rukama pěkně vzadu. Bědy, když někdo promluvil v době, kdy neměl - za to byly docela přísné tresty. Pan učitel Vašíček měl rákosku a hned se ozvalo: „Nastav pacičku“ - a ono to pěkně bolelo, takže my jsme byli opravdu hodní.

Pamatuji si na to, jak jsme v učebnicích museli některé části začerňovat, protože nové učebnice jsme neměli. Od třetí třídy jsme měli povinnou němčinu.

Na fotografiích vidíte, že většinu žáků, mých spolužáků, neměla boty. Chodili od jara do podzimu do školy bosí, protože boty byly docela nedostatkové a šetřily se pouze na zimu.

Začínal jsem ve staré škole, od třetí třídy jsem chodil do nové školy, kde je nyní obecní úřad.

Komárek byla závodní dráha Vítkovických železáren. Byly to takové celkem pěkné, červeně natřené vozy, které jezdily na trase od benzinek, jak jsme říkali, což bylo na pomezí katastru Hrabové a Hrabůvky, i dnes tam benzinová pumpa stojí, Tato dráha jezdila až na Výstavní ve Vítkovicích. Byla to jednokolejka, pravidelné křižování bylo vždycky v Hrabůvce, v družství Zábřehu, u pošty v Zábřehu a ve Vítkovicích. Kdo chtěl jet do Moravské Ostravy, ten musel přesednout na městskou dráhu. Dětská jízdenka byla velmi levná, to stálo nějaký dvacetník. Dospělá byla trošku dražší, původně se myslím platilo v Komárku padesátihaléřem. Nicméně tehdy lidé poměrně hodně šetřili, takže se příliš necestovalo.

I v naší rodině, tak jako v podstatě ve většině širších rodin, byli lidé, kteří byli postiženi v průběhu okupace. Bratr mé tety, jmenoval se Alois Stibor, byl jako spolupracovník Obrany národa v Hrabové zatčen a popraven. Jeho jméno je uvedeno na pomníku na hrabovském hřbitově. Když se vypravíte na ostravskou poštu blízko Husova sadu, tak tam najdete pamětní desku, na níž najdete také jeho jméno.

Ale to zdaleka nebyl jediný z okruhu našich blízkých – zatčen byl třeba Štěpán Janša – strávil pět let v Buchenwaldu. Z téže rodiny byla vězněna jedna paní, jejíž syn odešel do exilu do Anglie, a ona byla vězněna po dlouhou dobu ve Svatobořicích, protože tam právě příbuzní, rodinní příslušníci těch, co emigrovali, byli vězněni ve sběrném táboře.

V únoru r. 1845 došlo k na zemele. Když pak je vyjádřeno přání a požadavek
 konati poutě ze hřbitovní kaple. Jelikož v Hraboví takové kaple není, vyřádoval si farma náhodou
 Hraboví, aby byla k tomu z kotelu. V síni byla mrtvola přes pohřben vykopána k němu a
 pak jin síni a nejblíže přilehlá síň byla mrtvola o kotelu. Pohřbení náhodou mohli jen jednotlivci
 odvézt mrtvola o kotelu i na hřbitov. U nás bylo pohřben takových pět. Dva stěhací - skřínice jiné
 "a" a Paula Grolzika "1/3" a z okapěle - čtyřkory Jana, rolníka 16/3, drahomíra Marie 28/3 a z okapěle
 Karel 1/4. Velký zájem o odhazování těchto mrtvol nastigemi jení p. vichu stážírně
 blízko a odhazoval se příměněho povolení pohřbení z kotelu.

fotografie pohřbení stěže
 1/5 1945.

Letos bylo jen 16 stěhů a farma se přijímání na místě Největšího Trojice 21/5. Stěh
 li a mrtvolu reže.

V neděli 1/7 vykonala farma stěhování post k Janu Marie o Trojice. Stěh i s huskou.
 z přístupu celé zastavěly jímce se v "stěh" u Trojice. Průběh byl přes 200. - Huskou
 1/11 1/12.

Jan
 v přístupu

Jan stěh
 o Trojice.

Dřevěný kostel v Hrabové a dobová fotka zničené věže z farní kroniky z roku 1945.